

Og for børnenes vedkommende er der dels det, at børn har jo godt af at være sammen, og dels er der også det at sige til det, at når de kommer hen i det, som De Konservative ikke bryder sig om, nemlig en egentlig institution, så forudsættes det jo også, at der er mennesker derhenne, som er uddannet til at kunne se, hvis der er problemer med et barns udvikling, og også til at kunne foreslå, hvilke støtteforanstaltninger der så skal sættes ind.

Børn har jo vældig godt af den dér sociale interaktion, der er mellem børn, så jeg synes ikke, det er nogen god idé at gøre det her i år 2000, at man sådan bygger sin egen lille rede og fører den, og så bliver man inden for de fire døre med en lille lænke til komfuret.

Den del af det er vi ikke begejstrede for, stadig væk ikke, men den anden del af det, som giver lidt større valg, kan vi godt give tilslutning til.

Anders Samuelsen (RV):

I Det Radikale Venstre ønsker vi ligesom Venstre at give borgerne større valgfrihed og fleksibilitet med hensyn til den offentlige service og til at sikre den bedst mulige offentlige service. Det mål kan man opnå på flere måder. At lade pengene følge borgerne, i dette tilfælde barnet, er Venstres opskrift på den optimale valgfrihed.

I Det Radikale Venstre er vi ikke helt enige i Venstres opskrift, og det er der flere årsager til. For det første kan vi ikke se, at det har noget med valgfrihed i velfærdsstaten at gøre. Tværtimod mener vi, at Venstre på den måde promoverer ideen om, at har man først betalt sin skat, så har man også krav – med streg under krav – på en hel masse ydelser og i dette tilfælde penge fra det offentlige.

Det er forestillingen om, at den offentlige sektor som en form for supermarked, hvor vi alle sammen kan vælge frit fra alle hylder. Men er det ikke i bund og grund undergravende for velfærdssamfundet, hvis alle borgerne skal have trækningsret, blot fordi de har betalt skat?

Det er i hvert fald ikke Det Radikale Venstres vision om fremtidens velfærdssamfund. Det er ikke sådan, vi ønsker at velfærdssamfundet skal udvikle sig. Udgangspunktet må i stedet være, som det altid har været, at man betaler sin skat, så sikkerhedsnettet kan være der, hvis man får brug for det. Udgangspunktet må være, at den offentlige sektor først og fremmest sørger for dem, der ikke kan klare sig selv, og giver en håndsrekning til dem, der har behov for det.

For det andet er vi betænkelige ved at forpligte kommunerne til at tilbyde en frit valgordning, fordi det efter vores opfattelse må være den enkelte kommune, som bestemmer, hvad kommunens serviceniveau skal være, også når det gælder daginstitutionsområdet.

For det tredje er der flere uklarheder i forslaget. Venstre foreslår, at man kan få et tilskud på maksimalt 85 pct. af prisen for den billigste daginstitutionsplads til samme aldersgruppe i kommunen, men er det kommunens udgift eller den pris, som forældrene betaler for dagsinstitutionspladsen?

Det fremgår heller ikke af forslaget, om tilskuddet er skattepligtigt for modtageren eller ej. Hvis man skulle følge Venstres argumentation, ville det jo være rimelig vigtigt at få det fastslået, hvis der skal være tale om fuld valgfrihed.

Og hvad med de personer, der har arrangeret privat pasning af deres børn, men som bliver ledige, skal de så ikke længere kunne anvende ordningen?

Endvidere har jeg svært ved at se, hvordan forslaget gør det frie valg på børnepasningsområdet mindre bureaukratisk. Jeg er meget enig med dem, der har påpeget, at der først vil gå bureaukati i det frie valg, hvis bestemmelsen om søskenderabat og friplads skal udvides til også at gælde ved privat pasning.

For det fjerde er der spørgsmålet om, hvad dette såkaldte frie valg vil gøre for kvindernes ligestilling på arbejdsmarkedet, når nu vi i forvejen ved, at det først og fremmest er kvinder, der benytter børnepasningsorloven. Vil dette forslag ikke blot forringe ligestillingen på dette punkt?

Og for det femte kan man frygte, at forslaget vil trække flere personer ud af arbejdsmarkedet i en tid, hvor der i stigende grad bliver mangel på arbejdskraft. Man kunne jo nemt forestille sig, at en familie med f.eks. tre børn så en fordel i, at en forælder forlader arbejdsmarkedet, fordi de kan få et tilskud, der er højere end ydelsen for børnepasningsorlov. I det hele taget forekommer det at være en samfundsøkonomisk dyr løsning og pris at betale for det frie valg.

Endelig vil ordningen også gøre det meget svært for kommunerne at styre udgiftsudviklingen på dagsinstitutionsområdet.

I stedet vil Det Radikale Venstre meget hellere opfordre til, at man benytter sig af de puljeordninger, som allerede eksisterer, og som i højere grad minder om den ordning, vi kender